

Decisiones Sacramentales, Theologicæ, Canonicæ, & Legales

In Quibus Tota materia Sacramentorum, Theologiæ Moralis, Juris Canonici, & Quæstiones plurimæ Juris Civilis explicantur, dilucidantur, & traduntur, Eruditionibus, Historiis, & Exemplis adornatæ ; Opus Episcopis, Vicariis, Parochis, Confessariis, aliisque Studiosis utile, ac jucundum In Libris novem ...

De Sacramentis In Genere Ac De Sacramentalibus Nec Non De Sacramentis Baptismi, Confirmationis, atque Extremæ Unctionis Decisiones

Chiericato, Giovanni Maria

Augustæ Vindelicorum, 1730

Decisio IV. Argumentum. Inquiritur, an fuerint Sacramenta in Lege Naturæ, & Mosayca, & quæ? Adam qua die, & hora sit creatus? ac quando lapsus sit in peccatum?

[urn:nbn:de:hbz:466:1-94638](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-94638)

tis casu. Tambur. d. lib. 10. tract. 3. cap. 1 §. 3. num. 13. & Antonell. d. lib. 2. cap. ult. num. 8. & 9. ubi concludendo inferunt, tempore Interdicti generalis cense-ri prohibita Sacramenta Extremæ Uctionis, Ordinis, & Matrimonii; nec non solemnitate exequiarum in danda sepultura: sed quia in his Doctores non sunt concordēs, consulantur Navar. cap. 27 n. 179. Barbosa allegat. 32. num. 197. & seqq. Avila de censur. part. 5. disput. 4. sect. 1. dub. 6. & alii, quos allegat ipse Antonell. d. c. ult. num. 9. & 10. & Nicolius d. lib. 5. tit. 39. num. 229. & seqq. ac novissimè Fagnan. in cap. Responso. à num. 23. & seqq. De Sent. Excomm. tom. 7. pag. 188. Pignatellus tom. 2. consult. 59. Volpi d. resolut. 93. num. 8. ubi tractant plenè de prohibitione Ecclesiasticæ Sepultura, quæ durante interdicto non permittitur in loco Sacro, nisi Clericis in sacris, qui servaverunt interdictum, & ei causam non dederunt.

- 4 De Jure tandem novissimo ex Decreto Martini Papæ QUINTI in Concilio Constantiæ emanato; quod permittit communicare cum fidelibus quacunque censura ligatis, tam in divinis, quàm in humanis, dummodo non fuerint publicè denunciati, vel Clericorum publicè percussores. Extravag. Ad Evitanda, quam ad litteram refert S. Antonin. in 3. part. tit. 25. c. 2. Sylvest. in Verb. Excommunicatio §. num. 7. Vers. Sciendum est quarto. Et Sotus in 4. dist. 22. q. 1 art. 4. ubi quis non sit specialiter suppositus Interdicto, & publicè denunciatus sive locus, sive persona, omnia divina officia, Sacramenta, ac Ecclesiastica sepultura erunt concessa. Tamburin. d. lib. 10. tract. 3. cap. 2. Sæ Verb. Interdictum. Porro quia supradicta Extravagans Martini V. patitur nonnullas exceptiones circa Excommunicatos, qui si sint notorii, licet non denunciati, evitari debent, ex subsequenti Decreto Concilii Lateranensis sub Leone X. ideo pro ejus intelligentia videatur Fagnanus in cap. Quod à Prædecessore. De Schismaticis à num. 39. & seq. tom. 6. pag. 231.

DECISIO IV.

ARGUMENTUM.

Inquiritur, an fuerint Sacramenta in lege Naturæ, & Mosaica? & Quæ? Adam qua die, & hora sit creatus? Ac quando lapsus sit in peccatum?

SUMMARIUM.

- 1 Status tri. s. hominum ante legem Evangelicam.
- 2 Adam qua hora creatus sit? & qua hora peccaverit?
- 3 Ade durante innocentia an fuerint Sacramenta?
- 4 Adam si non peccasset, an data essent Sacramenta? Quod non.
- 5 Argumenta pro affirmativa.
- 6 Sacramenta an fuerint in lege naturæ? & quæ?
- 7 An in lege Mosaica, & quæ fuerint?

Uterius queritur, an in statu Innocentiæ fuerint Sacramenta? prout etiam in lege Naturæ, & in lege Mosaica, & quæ, & qualia fuerint? Pro resolutione hujus quesiti, duo sunt faciendæ præmissæ. Unum, quod ante legem Evangelicam fuerint tres status, scilicet Innocentiæ, Naturæ, & Legis scriptæ. Bonacina. de Sacram. in genere disput. 1. quest. 1. punct. 3. num. 1. Status Innocentiæ fuit ille, in quo Adam creatus extitit cum Justitia originali; de cujus status duratione non sunt concordēs Ecclesiastici Scriptores; nam alii volunt, Adam fuisse creatum hora prima diei sextæ, translatum in terrestrem Paradisum hora tertiæ, gustasse de ligno vetito hora sextæ; & ejectum de Paradiso

hora nona; Ideoque Redemptorem nostrum, Christum Dominum voluisse hora prima, flagellari, hora tertia sententiari, hora sexta Cruci affigi, & hora nona spiritum emittere. Torniel. in Annalib. Sacris Anno Mundi Primo num. 21. Alii scribunt, Adam creatum sexta die, ejectum fuisse de Paradiso die septima. Abulens. super Gen. cap. 13. Alii tenent, Adam permansisse Innocentem sex diebus, (& hæc est magis communis opinio. Sallian. ad Annal. Mund. die septimo num. 6.) Alii tandem, quod duraverit absque peccato diebus quadraginta, & hac de causâ Salvatorem voluisse jejunare quadraginta diebus ad delendum Adæ peccatum; ut notant præter citatos Torniel. Sallian. & Abulens. Pererius lib. 6. num. 184. & Cornelius à Lapide Vess. 23. tertii capitis Genesios. Secundus status fuit legis naturæ, in quo vixerunt homines post lapsum Adæ usque ad tempus Moylis, cui data fuit lex scripta, anno videlicet à creatione Mundi 2458. ut observat Sotus de Justitia, & Jure lib. 2. quest. 1. art. 3. in princ. Tertius autem status fuit ipsius legis Mosaicæ, qui duravit usque ad Salvatoris adventum, qui natus est de MARIA VIRGINE anno Mundi 5199. ut in Martyrologio Romano die 25. Decembris. At secundum DD. Ann. 1451.

Secundum Præmissum fuit, quod propositum quesitum potest intelligi dupliciter: primo, An de facto durante innocentia Adæ, fuerint Sacramenta? Secundo, an fuissent Sacramenta, si Adam, & ejus posteris stetit in innocentia? Quibus sic notatis; respondetur ad Quesitum (quoad primum intellectum) negativè; quod scilicet per illud parvum tempus, quo Adam duravit in innocentia, nullum fuit institutum Sacramentum ex communi placito Theologorum, & Castistarum, quos citat Bonacina d. disp. 1. de Sacram. in gen. q. 1. punct. 3. num. 2. Layman. lib. 5. tract. 1. cap. 3. num. 2. Ant. Volpi Resolut. Moral. 165. num. 4. & Emin. Card. de Lugo de Sacram. in gen. disp. 3. num. 5. Quo verò ad secundum intellectum negarunt Thomistæ, affirmarunt Scotistæ.

Qui negant Sacramenta futura fuisse, etiam si Adam persistisset in Innocentia unâ cum posteris suis, moventur hisce rationibus: 1. Quia Sacramenta ordinantur ad sanctificandos homines, eosque erudiendos de rebus supernaturalibus. Sed posteris omnes Adam, eo non peccante, accepissent per modum naturæ gratiam, & scientiam necessariam ad eos dirigendos in operibus justitiæ supernaturalis. Ergo superflua fuissent Sacramenta. 2. Sacramenta sunt necessaria vel ad recipiendam gratiam, vel ad eam conservandam, vel ad eam augendam. Sed ex his tribus ad nullum indiguissent homines Sacramentis in statu innocentia, quia creati fuissent, & nati in gratia; nulla fuisset rebellio inferioris appetitus contra superiorem; ex qua impugnaretur conservatio gratiæ, quæ crevisset in hominibus, sicut & in Angelis per actus virtutis absque applicatione Sacramentorum. 3. Ubi nulla est infirmitas, ibi non est opus medicina Matth. 9. sed in statu innocentia non fuisset infirmitas culpæ; ergo neque Sacramenta, quæ sunt medicina ad curandum peccatum originale, & actuale. 4. Omnia Sacramenta habent vim, & efficaciam ex passione, & morte Christi: sed si Adam non peccasset, Christus non esset passus, neque mortuus; ergo non fuissent Sacramenta. Ita ex S. Thom. 3. part. q. 61. art. 2. & in 4. dist. 1. q. 2. art. 2. Gonet in Clypeo Theolog. Thomist. tom. 5. disp. 2. art. 1. §. 2. num. 10. & seqq. ubi Sotus, Ledelma, Suarez, & alii allegantur.

E contra Scotistæ affirmarunt, futura Sacramenta, etiam si Adam perseverasset unâ cum posteritate in sta-

SUMMARIUM.

1. Parochi quam frequentes esse debeant in administrandis Sacramentis Confessionis, & Communionis?
2. Parochi non assidui in ministrandis Sacramentis peccant mortaliter.
3. Pestis tempore an Parochi teneantur residere? Et Sacramenta suis manibus ministrare?

Quidam Parochus protestatur suis ovibus, se ad Sacramenta Confessionis, & Communionis semel in mense administranda paratum fore; sæpius autem nequaquam. Queritur, an gravis culpa se reum constituat? Circa hoc quaesitum reperitur duæ opinioniones diversæ: Una, quæ distinguit, vel iste Parochus est in Civitate, ubi plurimi sunt Confessarii Sæculares & Regulares expositi ad excipiendas confessiones fidelium, & iisdem exhibent Sacram Synaxim? Et hic non est reus gravis culpæ, ea ratione, quia oves sibi creditæ nullum patiuntur detrimentum, cum habeant alios Confessarios, à quibus sine magno incommodo recipere possunt Sacramenta. Vel Parochus est in loco campestri, vel montibus, ubi desunt alii Confessarii, qui satisfaciunt necessitati, seu devotioni petentium Parochianorum suorum Sacramenta? & in hoc casu mortalis culpæ reus erit. Ita Possévinus de offic. Curati cap. 5. §. 7. Diana, qui eum refert, & ejus opinionem dicit probabilem part. 2. tract. 16. ref. 2. in fine, quæ collocata est in Coordinato tom. 1. tract. 6. resol. 42. & Reginald. in Praxi fori Pœnitent. lib. 29. num. 96.

Altera est opinio, quæ facit hunc Parochum reum omnino culpæ mortalis, siue sit in Urbe, siue in Villis, ob sequentes rationes: 1. Quia Parochus tenetur ex officio, & ex justitia administrare Sacramenta non solum in casu necessitatis, & in Pœschate, sed etiam quotiescumque sui Parochiani illa rationabiliter petunt. Bonacina de Sacram. Pœnit. disp. 5. §. 7. punct. 4. §. 2. num. 23. Sed qui vult confiteri peccata sua, & Eucharistiam sumere omnibus Dominicis diebus; laudabiliter facit secundum exhortationem Divi Augustini in cap. Quotidie de Consecrat. dist. 2. Ergo iste Parochus, qui protestatur nolle administrare Sacramenta, nisi semel in mense, deest officio suo, cui tenetur ex justitia, & sic mortaliter peccat. 2. Quia juxta Concil. Trident. sess. 23. de ref. cap. 1. Præcepto Divini mandatum est omnibus, quibus animarum cura commissa est, oves suas agnoscere, pro his Sacrificium offerre, verbique divini predicatione, ac bonorum omnium operum exemplo pascere. Sed non diceretur pascere oves sibi creditas iste Parochus, qui nollit in festivis diebus intra mensem occurrentibus, præcipue magnæ devotionis, Sacramenta administrare. Ergo reus culpæ gravis est censendus. Gobat. in Experiment. Theol. tract. 1. num. 105. & tract. 4. num. 401. 3. Siquidem Parochus est Medicus spiritualis animarum, Isa. cap. 1. Mosconius de Majestate Militan. Eccl. lib. 1. part. 1. cap. 20. pag. 346. Sed male fungeretur officio suo, tardando per mensem mederi infirmo, plagam mortalem habenti, id est, mortale peccatum, ubi peteret confiteri, Coton. Illustr. controuv. lib. 3. controuv. 6. num. 10. Bissus in Hierurgia litt. P. num. 162. §. 18. Ergo. 4. Nam Parochus tenetur ex officio consulere spirituali profectui suorum populorum; qui præcipue pendet ex frequentia Confessionis, & Communionis. Layman lib. 5. tract. 6. cap. 13. num. 2. Quæ quidem frequentia in hac Diœcesi habetur singulis diebus festivis, & præcipue in solemnitatibus Apostolorum, ac Deiparæ; & de jure consuetudo Diœcesis est attendenda. 5. Quia extat Præceptum Eminentissimi ac Reverendissimi Nostri Præfatis, ut Parochi, singulis diebus festivis sedeat in Confessionali-

tu innocentia. Horum rationes præcipuæ sunt: 1. In statu innocentia conveniens fuisset exercere actus externos Religionis pro Dei cultu. Sed hi consistunt præcipue in Sacramentis. Ergo Sacramenta fuissent instituta. 2. Filii Adam etsi nati fuissent in gratia, tamen non statim essent in ea confirmati; & interim peccare potuissent. Igitur indigni fuissent Sacramentis, ut munirentur, ne peccarent; vel ut resurgerent à culpa, si peccassent. 3. Motiva Sacramentorum desumuntur vel ex parte facientis, nempe ex Dei misericordia, & liberalitate; & non minus Deus tunc fuisset liberalis, quam in præsentia: vel ex parte indigentis, id est, hominis ad Deum diligendum, peccatum odio habendum, charitatem inter familias, servandam, & superioritatem cum dignitate exercendam; & ex parte lapsorum ad resurgendum. Sed pro his omnibus valde profuissent Sacramenta. Ergo. 4. Efficacia Sacramentorum provenit ex meritis Christi. Sed licet Christus passus non esset, si Adam peccatum non commisisset, tamen incarnatus esset, & summe meruisset ex virtute summae gloriæ, & summae gratiæ. Ergo. 5. Non omnia Sacramenta data sunt præcisè ob respectum peccati, sed ut magis homo uniretur Deo, ut in Eucharistia; & corroboraretur in ejus amore, ut in Confirmatione. Ergo etiam in statu Innocentia fuissent Sacramenta. Hanc opinionem tenet, & pluribus argumentis, ac motivis confirmat Emin. Cardin. de Lauræa tom. 1. de Sacram. in gen. disp. 4. art. 2. ubi objectis occurrit; & subtiliter ea solvit; firmando hanc opinionem habere majorem congruentiam tum respectu divinæ Munificentia, tum humanæ conditionis in exercitio Theologicarum Virtutum, quod resultat ex existentia Sacramentorum.

Quod si quaeramus, an fuerint Sacramenta in lege Naturæ? Omnes Theologi concorditer dicunt, ea fuisse: Unum pro parvulis in remedium originalis peccati, & erat protestatio fidei de futuro Messia, per quem salvandi erant, facta à Parentibus. Altera pro adultis in remissionem peccatorum actualium, & erant actus virtutis pœnitentia, Sacrificia, Oblationes, & Decimæ: ut Theologi disputant, & docent non solum Morales, Layman. d. lib. 5. tract. 1. cap. 3. num. 2. & 3. Bonacina d. tom. 1. de Sacram. in gen. disp. 1. punct. 3. n. 7. Volpi resol. 165. num. 6. & 7. sed etiam Scholastici, Emin. Card. de Lugo de Sacramentis disp. 3. sect. 2. Gonet, pluribus citatis, d. tom. 5. disp. 2. art. 2. §. 1. 2. & 3. & novissime cæteris profundius, & plenius Emin. Cardinalis de Lauræa dict. tom. 1. de Sacram. disp. 4. art. 3. 4. 5. & 6.

Quo verò ad illud, An in Lege Mosaica fuerint Sacramenta, & quæ? pariter omnes Scholastici affirmant, fuisse; sed non concordant in iis nominandis, nisi in circumcissione, quæ communi voto Doctorum censetur Sacramentum Legis Veteris. Porro præter eam alia fuerunt Sacramenta, videlicet Eius agni Paschalis, Sacerdotum ordinationes, panes propositionis, purificationes ab immunditiis, expiationes pro peccatis, manuum ac pedum ablutiones, & pilorum rationes; de quibus supracitati DD. Layman, Bonacina, Volpi, Gonet, & Eminentiss. de Lugo, & de Lauræa locis citatis.

DECISIO V.
ARGUMENTUM.

Demonstratur, An Parochi, debeant esse assidui in administratione Sacramentorum? Quando peccent ob desidiam? Et An tempore Pestis debeant ea propriis manibus ministrare?